

N:o 63.

Af Herr P. Engman: Angående upphäfvande eller ändring af Kongl. förordningen den 28 Juni 1798 om skyldighet att anmäla delegare i bolag eller firmor.

Sedan Kongl. Maj:ts nådiga förordning angående utvidgad näringsfrihet af den 18 Juni 1864 utkom och började tillämpas, vill det väl för mången synas, som några öfriga fri- och rättigheter å denna väg icke vore af behovet att påyrka, och så har det äfven förefallit mig, men helt nyligen har jag dock kommit i erfarenhet deraf, att det ännu finnes kvar en gammal föråldrad förordning uti lagen, som bör derutur antingen helt och hållet utstrykas eller åtminstone förändras i öfverensstämmelse med nu mera allmänt antagen friare handelslagstiftning. Den föråldrade Kongl. förordning jag härmed velat påpeka är den, som ännu gäller af den 28 Juni 1798, som stadgar bötesansvar till ett belopp af ej mindre än 300 riksdaler specie eller 1,200 kronor för firma, som uraktlåter att hos magistraten i stad eller häradsrätt å landet uppgifva och namngifva alla de personer, som ega mer eller mindre del uti en firma, och skola dessa böter, tvärt emot hvad på senare tider brukligt är, tillfalla angifvaren eller åklagaren, ensak, då emellertid Kongl. förordningen om utvidgad näringsfrihet stadgar böter för uraktlåten anmälan om handelsidkande till ett minimibelopp af endast fem kronor; och då Kongl. förordningen om aktiebolag af den 6 Oktober 1848 stadgar solidarisk ansvarighet för bolagsmän, som icke gjort vederbörlig anmälan om ett bolags befintlighet hos vederbörande underrätter, synes mig nu mera ofvan påpekade 1798 års förordning kunna utan olägenhet ur lagen utgå. Jag föranledes så mycket hellre dertill, som densamma helt nyligen varit tillämpad inom den ort jag tillhör, der de 1,200 kronorna strukits uti en åklagares ficka med god smak, utan att brottet varit förtjent af

en så hög bestraffning. Af hvad jag nu i korthet anfört vågar jag derföre vördsamt föreslå,

att Riksdagen beslutar det Kongl. förordningen af den 28 Juni 1798, angående hvad bolag iakttaga böra, måtte upphävas, eller deruti stadgade bötesansvar ned-sättas till belopp från 5 till 50 kronor, som må i så fall tillfalla kronan.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1879.

P. Engman.

N:o 64.

Af Herr Anders Svensson: Med förslag till förändrad lydelse af § 3 mom. 1 af Kongl. förordningen om mantals- och skattskrifningar den 20 Juli 1861.

Kongl. förordningen, angående mantals- och skattskrifningars förrättande den 20 Juli 1861, stadgar i § 3, att »en hvar skall mantals- och skattskrifvas, der han har eller, i följd af sitt vistande, bör anses hafva sitt bo och hemvist.» Från denna regel finnas, enligt samma §, dock tvenne undantag: »den, som inom särskilda mantalsskrifningsdistrikt innehar fast egendom eller idkar rörelse är berättigad att sjelf bestämma, inom hvilket af dessa distrikt han vill blifva mantalsskrifven.»

Olämpligheten af dessa undantag har länge varit insedd och allmänt öfverklagad. Enligt gällande bevillningsförordning är nemligen den, som drifver rörelse inom flera kommuner, utan afseende på rörel-